

[Vagn Bro.]

man her nævner de specielle forbrydelser, hvor politiet kan benytte denne fremgangsmåde, idet man føjer til: samt for forbrydelser, for hvilke loven hjemler straf af fængsel i 8 år eller derover, altså meget alvorlige forbrydelser.

Jeg mener, at denne indsnævring af det oprindelige, meget vide forslag er helt forsvarlig, og jeg mener på den anden side også, at her må der på grundlag af en dommers kendelse gives samfundsmagten, den demokratiske statsmagt — det må jeg sige til de overdrevne røster, der lød fra forskellig side her i salen — midler at bringe i anvendelse på dette punkt.

Der er så i fortsættelse heraf sket yderligere begrænsning i de tilfælde, hvor politiet selv kan påbegynde aflytning mod senere kendelse. Der henholder jeg mig ganske til den ærede ordførers udtalelse. Under udvalgsarbejdet blev det oplyst, at der i den tid, det drejer sig om, kun har været tale om 4 tilfælde, og derudover må befolkningen også vide, at den statsmagt, som benytter dette middel, er en mådeholden statsmagt på dette meget ømtålige område. Hertil skal jeg kun føje, at der er foreslået en pligt til at give meddelelse om aflytningen, når dette kan ske uden skade for sagens behandling, og det er vi gået med til. I de tilfælde, hvor det kan ske uden skade, er det også rimeligt, at det sker. Men ligesom politiet i det hele skal bruge aflytningen med varsomhed, skal man også i dette forhold udvise en vis varsomhed.

Jeg tror at turde sige, at dette lovforslag har gennemgået en overmåde grundig behandling, og jeg mener, at de, der ikke kan indse, at de midler, der her er givet i kampen imod, jeg gentager det: de meget alvorlige forbrydelser, er berettigede, gør sig skyldige i et fejlsyn. Et demokrati skal ikke være en svaghedsforanstaltning. Et demokrati skal vel sikre f. eks. boligens ukrænkelighed, og i alle de tilfælde, hvor det drejer sig om småforbrydelser, så lad hellere de pågældende slippe for aflytning, men overfor de store og alvorlige sager, her er tale om, skal politiet kunne bruge også den fremgangsmåde, der her er foreslået.

Thestrup: På mit partis vegne skal jeg anbefale det foreliggende lovforslag, med

de ændringsforslag, som vi fra alle sider er blevet enige om. Jeg tror, at det resultat, der er nået, både tilgodeser, at der er beskyttelse for borgernes frihed på dette punkt, og alligevel giver mulighed for at bekæmpe de alvorlige forbrydelser, der kan være en fare for demokratiet. Jeg anbefaler forslaget.

A. C. Normann: Vi var en del medlemmer i udvalget, som har været meget glade for den kronik, professor Hurwitz skrev i „Politiken“, og som det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen nu refererede til. Jeg vil gerne gøre en enkelt bemærkning i anledning af, at det ærede medlem synes, hans position er så stor, at han har råd til at bruge så stærke ord, at han ikke viger tilbage for at sige, at det er komisk, når professor Hurwitz peger på, at dette forslag går i retning af politistaten.

Det ærede medlem havde også en anden indvending imod kronikken, der viste den samme overlegenhed. Der må forhåbentlig kunne blive enighed om, at hver gang magten hos politiet her og i andre lande forøges og koncentrerer, kommer man et skridt nærmere politistaten, og hver gang decentralisering finder sted, hver gang det går i modsat retning, fjerner vi os et skridt fra det, som vi allesammen forstår ved politistaten — et begreb, som jeg forstår at også det ærede medlem har været opmærksom på, idet han senere i sin tale kom ind på spørgsmålet om den sensibilitet, der også i den danske befolkning næres overfor indgreb i den personlige frihed. Det var af samme grund også rigtigt, når professor Hurwitz i den nævnte kronik pegede på, at man burde have afæsket retsplejeudvalget en udtalelse. Også dette finder det ærede medlem komisk. Jeg synes ellers, det er mod det ærede medlems facon at bruge sådanne udtryk, og jeg forstår det slet ikke i dette tilfælde. Det er 14—15 år siden, dette lovforslag har været forelagt for retsplejeudvalget — hvis jeg husker forkert, beder jeg det ærede medlem om at rette mig — det er en lang periode, og i den mellemliggende tid har vi oplevet en verdenskrig og gjort adskillige erfaringer på telefonaflytningens område. Jeg tror derfor, det vil være fornuftigt, at vi holder os til de synspunkter, som professor Hurwitz har